

ВИКТОР ЮГО ИЗЧЕЗНАЛИЯТ ГРАД

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

Водата не стои без работа. Преди
да се яви Адам, за който се твърди,
че бил е наш прадед — когато великани
със хората в света живеели събрани —
в онези времена, забравени сега,
строен от тухли град стоял върху брега,
където вятър днес вълни люлее само.
Прочул се този град с безумие голямо —
дори небесен гръм не можел да го спре...
Поля шумели там, где днес бучи море;
коли вървели, где днес лодки ще съзрете,
а днеска вместо цар царуват ветровете:
пустиня щом реши в света да основе,
започва бог с царе и свършва с ветрове.
Народът на града живеел в шум и врява
и скърби имал той, и празници тогава —
като във кошер стар бръмчал, не спазвал ред,
нехаел, че море си има за съсед.

Пред царя в този град се свеждали челата,
тъй както пред косач навежда се тревата.
А царят лош ли бил? О, не. Бил просто цар.
Та всеки цар в света по обичая стар
нанася все злини, за да получи слава,
сред кротък птичи свят граблива птица става;
това ще потвърдят мислители безброй:
ако не беше цар, добър би бил и той.
Човекът е човек. Злините на тирана
са дело на мощта, във скиптъра му сбрана
и в пурпурния плащ. И всеки роб презрян
при случай подходящ би станал сам тиран.
От тухли бил градът, със кули, с арки стари,
с дворци, огласяни от лютни, със пазари,
с чудовища от бронз — свещени божества.
И варварският дух устройвал тържества —

издигали се в миг бесилки на площада
и пъстрата тълпа ревяла без пощада.
В забрава този град живеел, многолик —
човекът сянка бил, която трае миг.
В градински езера рояк царици млади
разголвали тела; по свежите ливади
паунови ята разпервали „очи“.
От сутрин чак до мрак не спирал да звучи
гърмът на тежък чук по черни наковални;
и лешоядите накацвали, нахални,
по всеки храм свещен — известно им било,
че идолът жесток не би им сторил зло,
че драконът лъва за свой приятел счита,
че звярът пие кръв спокойно, до насита,
когато с богове убийство сподели —
известно е това на всичките орли.
Над златния олтар колоните на храма
държали кедров свод — от страх ръжда да няма,
без гвоздеи скован, със скоби от дърво.
А за да не заспи самото божество,
тромпети и тръби ехтели под стените.
Градът живеел тъй. Намирали жените
във него жребий зъл — живот опозорен...
Но океанът стар в един прекрасен ден
в посока към града раздвижил се полека
и без гръмовен гняв, със настойчивост мека
започнал да гризе скалите ден и ноц
като работник здрав, уверен в своята мощ;
като могъщ миньор, самотен под земята —
не спирала в застои, дълбаела водата.
И страж, допрял ухо до росната трева,
напрасно би слухтял, не би дочул това;
напирали води безшумно, без умора;
над тази тишина градът шумял в простора...
Веднъж, във онзи час, когато вечерта
обгръща с тъмнина и със покой света
и Сириус с лъчи повежда по небето

безбройните звезди на дълъг път, догдето
разпръсва вятърът от облаци рояк —
едничкият рояк, неспящ дори и в мрак, —
тогава, в онзи миг, звездите и луната
видели сякаш в сън, че сила непозната
съборила със гръм постройките безчет —
народ, войска и цар, със пиене зает,
и който мислел все, че власт над всичко има,
погълнати били в нощта неумолима;
а в тоя страшен миг, догдето в смут голям
палати и дворци се разрушили там,
започнал шепот тих, набирал бавно сила,
раззината уста като че се явила,
избликнал стълб горчив, през векове набран,
изчезнал там градът, явил се океан...
Над този кът вълни се ширят само вече,
вода и пак вода се вижда надалече
и морски ветрове раздвижват я безспир.
Такъв е бил гневът на тайнствената шир.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.